

Aki szőlőt ültet, nem biztos, hogy szüretelhet

Sejtettem, hogy hiú ábránd... Mégis élt bennem egy parányi remény, hogy a hevesi tájat raadartávlattból is megtekinthetem.

— *Túlságosan mély most a talaj!* — dr. Pintér István, az MHSZ Heves megyei vezetője fürkésztelkintettel nézte a kocsiánk mellett elsuhanó tájat. — *A nedves földre meg képtelenség biztonságosan letenni a gépet.*

Pálffy Andrea csupán egy fejbólintással adta jelét: egyetért.

(Pálffy Andrea — az ő kedvéért utaztam Egerbe — a Csebokszári Gimnázium és Közgazdasági Szakközépiskola érettségire készülő diákja. Az alig tizennyolc éves lány kipróbált vitorlázórepülő — túl van a B, a C és a vontathatói, no meg a rádiós vizsgán. Vágyainak netovábbja: bekerülni a Kilián György Repülő Műszaki Főiskolára.)

A repülőtéren minden a tavaszkezdetet igazolta. Napfényre tárt ajtók, ablakok mögött sérénykedtek a repülőidényt előkészítő emberek: Wachler Viktor, a reptér parancsnoka, a MEM RSZ területirányító pilótája és munkatársai.

A hangárban verebek hangoskodtak a tükkörfenyres glancolt gépek — a Góbék, Pirátok és Fókák — felett. A két Toldi sem tudta még az idén megmutatni, melyik út megyen itt... a levegőbe. Hiszen „ők” a vitorlázó gépeket magasba emelő csőrőlök is az idénykezdet előtti pihenőnapjaikat töltik.

Andrea mélyet szíppantott a friss levegőből...

(Nyolcvanöt öszén két MHSZ-es fiatalember érkezett az iskolánkba — vallotta. — A vitorlázórepülés lehetőségeiről beszéltek. Barátnómmal, Balatoni Tiúdnével összenéztünk. Egy tekintettel eldöntöttük: jelentkezünk az elméleti tanfolyamra. Tavasszal, a sikeres vizsga után kezdünk a gyakorlati kiképzést. Teleki Béta, az MHSZ Heves Megyei Repülő- és Ejtőernyős Klub titkára lett az oktatóm.

Pálffy Andrea a levegőbe készül

Beültünk a Góbéba. Ő a hátsó ülésre, én az elsőre. Az élmény súlya alatt nem is hallottam, mit beszélt...

Én meg — most — pizszenés nélkül hallgattam a kiegyensúlyozott, halk szavakat. S néztem a szép, barna lányt. Repülőtiszt szeretne lenni. Ki is töltötte a jelentkezési lapot, de nem küldte el a főiskolára. Elkeseredetten vettem tudomásul környezete intő szavait: a nőknek a földön a helyük! Ezek után a Rendőrtiszti Főiskola bűnügyi szakával próbálkozott. Nem fogadták! Jelentkezését végül a Nehézipari Műszaki Egyetem jogi karára küldte el.

(Nyolcvanhat augusztusában történt... — folytatta az emlékezést. — A csőrőlök a magasba emelt. Rendeztem az utazósebességet, fordultam, s elmondtam a megszokott szabakat: „Oktató elvtársnak jelentem, a kötélt leakadt, háromszáz-húsz méteren vagyok. A magasság függvényében felépítem az iskolakört...” Hátranéztem. — Akkor jöttem rá, senki sincs mögöttem. Az üres ülésnek beszéltem. Boldog-

ságomban végigénekeltem az utat...)

Jóli, a légi országotat is oly sokszor megjárt reptéri kores, dühös vakkantása zökkentett vissza bennünket a — mába. A menekülő vakondnak viszont meg lettek számlálva a percei...

„Eger városa, papok városa...” Önkéntelenül tolakodott tudatomba az ismert dal, amikor a történelmi városba visszatérve kiszálltunk a kocsiból a „Hla reverendába öltöztetett” szakközépiskola előtt.

Herezeg Béla testnevelő tanár a csupafény, impozáns tornaterembe kalauzolt bennünket.

— Összel ismertem meg Andrádát, amikor ebbe a vadonatúj iskolába kerültünk — mondta. — Határtalanul meglepett, amikor kiderült, tanítvánnyom vitorlázórepülő. Én a világ összes kincséért föl nem mennék oda, ahol ő a legjobban érzi magát... Szorgalmas, jeles tanuló, s hihetetlenül eltökélt fiatal. Vezérgyéniség, aki hallkan, a háttérből irányítja a dolgokat.

Andi a búcsúzásnál szemlesütve vont félre... (Ha érdeklődni tetszik

a Kiliánon, ugye, föl tesszik hívni? Mert ha kiderül, hogy mégis van remény... Szóval, ha még nem késő, megpróbálnám. Most is, s ha nem sikerül, jövőre is...)

Szólnokon — a „Kiliánon” — senkit sem lepett meg a tudakozódásom. Sőt, Zsemberi István vezérőrnagy úgy fogadta a kérdést, mintha többször, többen is feltették volna már neki.

— Valóban nincs értelme, hogy a fiatal hölgy jelentkezzen a főiskolánkra — magyarázta. — Hová vegyem föl? A fiúk közé? Bár, igazság szerint, a kényszerű távortartásnak egyetlen oka van: hazánkban nem született még olyan rendelkezés, hogy nők is lehetnek repülőtiszték.

Némi gondolkodás után így folytatta a vezérőrnagy: — Persze, sok női tiszt. Vannak köztük jogászok, orvosok, mérnökök is, és természetesen, nincs korlátozva számukra sem a rendfokozat, sem a beosztás. Hagymány hiánya az, hogy nálunk nők még nem ülhetnek a botkormányok mögé.

Erősködtem: ki kezdeményezheti a hagyományteremtést?

— A honvédelmi miniszter elvtársnak kell jelennie a kormány felé. Aztán, hogy elfogadják, vagy sem, nem rajta múlik. De tapasztalatból tudom, hogy a hölgyek jelenléte a morális magatartást is kedvezően befolyásolja... Ezért azt üzenem az egri kislánynak, ha nagyon jó eredményre vágyik el a jogi kart, kilencvenkilenc százalék, hogy kap nálunk helyet, mint jogász. A pilótaülést azonban egyelőre nem szavatolhatom.

Nos, Andrea! Talán egyszer, évek múlva könnyebb dolguk lesz az utánad következő és hasonló elképzeléseket babusgató társaidnak.

S lehet, hogy te leszel az, aki ugyan szőlőt ültetett, de majd mások szüretelnek...

Fülp Mária